

Zij van _____

Xander de Buisonjé

Hoe is het om de partner van een bekende Nederlander te zijn?

Deze week: ondernemster en yogalerares **Sophie Steger (40)**, echtgenote van zanger Xander de Buisonjé (44).

Interview: Mieke van Wijk.

'Het contact tussen Xander en mij begon *als een soort dronkemansactie*'

"Toen mijn ex-baas vertelde dat hij ging borrelen met Xander, had ik geen idee wie hij bedoelde. Ze hadden samen gestudeerd en waren altijd bevriend gebleven. Pas nadat hij zei dat Xander de zanger van Volumbia! was, realiseerde ik me: dat is die knappe jongen. Meer wist ik niet. De gigantische media-aandacht die Xan over zich heen had gekregen, was me ontgaan. Interviews met BN'ers

las ik zelden, roddelbladen al helemaal niet. Tijdens mijn afscheidsborrel bij het bedrijf riep ik met een paar glaasjes op gekscherend naar mijn baas: 'Waarom heb je Xander niet uitgenodigd?' Waarop hij hem direct belde en mij de telefoon gaf. Het contact tussen Xander en mij begon dus als een soort dronkemansactie, maar mondde uit in lange, diepgaande telefoongesprekken. We hebben wel een dikke drie weken met elkaar gebeld voordat we elkaar ontmoetten. Xander zei dat hij bij mij een gevoel van thuiskomen had. Hij hoefde zich niet langer groot te houden. Alles wat hij de jaren daarvoor had opgespaard aan frustraties en vermoeidheid kwam er in één keer uit in de vorm van een burn-out. Als je op je kwetsbaarst ►

‘Toen ik zijn management deed, *raakten onze levens te verstrengeld*’

bent, leer je elkaar extra goed kennen. Hyperventileren als signaal dat je over je grenzen gaat, kende ik uit eigen ervaring. In een hoog tempo doorgaan en niet altijd naar je lichaam luisteren is ook voor mij een valkuil. Al stond ik tijdens de burn-out van Xan gelukkig juist in mijn kracht.

Hij is extravert, ik meer introvert. Als we met elkaar praten, is hij ongeveer tachtig procent van de tijd aan het woord en ik twintig. Hij ziet in ieder mens iets moois en zal niet snel oordelen. Ik ben wat kritischer. Daarin vullen we elkaar mooi aan. Volgens mijn moeder ben ik een pitbull die haar tanden ergens in zet en niet meer loslaat. Ik kan daarin doorslaan, maar zónder die houding was Dex (8) het enige kind van ons tweeën gebleven. Het is ons grote geluk dat Céla-Lynn (1) hier nu rondloopt. In 2013 werd er een tumor in mijn buikholte aangetroffen, nadat ik eerst een paar keer met mijn klachten was weggestuurd. Mijn diepste gevoel bleef aangeven dat er iets niet klopte. Achteraf is het goed geweest dat ik

daarnaar geluisterd heb. De tumor die is weggehaald, is semi-goedaardig. Het is een vrij zeldzame, grillige soort waar ze niet veel van afweten, behalve dat-ie niet uitzaait maar vaak wel op verschillende plekken terugkomt. Niet echt een geruststellende gedachte, maar daarom blijf ik onder controle staan. Om niet in angst te blijven hangen, wilde ik mijn aandacht op iets positiefs richten: gezinsuitbreiding!

Zwanger worden werd me door mijn arts sterk afgeraden. Dat heb ik dan ook geen moment overwogen. Ik heb nachten op internet gezocht naar wat er dan wél mogelijk was. Adoptie bleek een lastige route. Ik kwam uit op draagmoederschap, al waren de verhalen daarover soms ontmoedigend. Met de gedachte dat er altijd een weg is, ben ik doorgegaan. Natuurlijk, het pad dat we hebben bewandeld kost geld en is niet voor iedereen weggelegd. Toch was dit ook voor ons nog een pittig traject. Het kan na één ivf-poging raak zijn, maar ik heb er acht moeten doen. We zijn er wel een dikke vier jaar mee bezig geweest.

Zelf vond ik dat ik van die ivf niet zo veel last had, maar grote kans dat mijn directe omgeving daar anders over dacht: ik was iets minder stabiel dan normaal. Hoe dan ook, het heeft iets heel moois opgeleverd! Via een agent-schap hebben we een vrouw gevonden in Californië die Céla-Lynn heeft gedragen en gebaard. Ze komt misschien nog een keer met haar man en kinderen naar Nederland. We hebben haar uitgenodigd. Het zijn lieve, warme mensen. Als we nog een kindje zouden willen, zou ze het nog een keer voor ons willen doen. Maar ons gezin is compleet nu. Voor mij als controlfreak en perfectioniste is yoga een uitkomst. Het helpt me af en toe stil te staan bij de vraag: waar sta ik nu en wat heb ik nodig? Meestal is het antwoord dat ik wat gas moet terugnemen. Momenteel ben ik druk bezig een eigen bedrijf op te zetten dat alles te maken heeft met yoga. Tot een paar jaar geleden heb ik het management van Xander gedaan, maar onze levens raakten daardoor te verstrengeld. Zoals in vrijwel ieder huwelijk weleens voorkomt, gingen ook wij door een crisis. We waren elkaar even kwijt. Allebei zijn we bereid naar onszelf te kijken en patronen om te buigen. Alleen moet je daar tijd voor maken en dat is met twee kleine kinderen niet makkelijk. Vaak als we een weekend weg zijn met zijn tweetjes is het alweer snel: ‘Zullen we weer naar de kinderen?’ We kunnen helemaal niet goed zonder ze. (lacht) Ja, we hebben best het een en ander meegemaakt, maar ik denk dat we er allebei door zijn gegroeid. Ik vind Xan steeds uitgebalanceerder. Mede dankzij zijn humor leer ik dat ik af en toe ook best iets minder streberig, perfectionistisch en kritisch mag zijn. Eigenschappen die me veel hebben gebracht, maar die ik niet altijd op elk terrein hoeft in te zetten. Zeker als je kinderen hebt, kom je erachter dat het nu eenmaal onmogelijk is om alles perfect te doen.” ■

Over twee weken: Mascha Lammes, zij van schrijver Ronald Giphart.